

Nr 67

Av herr Nilsson i Östersund m. fl., *angående viss ändring av bestämmelserna om beskattning av traktamentsersättningar.*

Enligt nu gällande skattelagar är de traktamentsersättningar som utgår till statsanställda vid tjänstgöring på annan ort än hemorten skattefria. På detta är ingenting att anmärka. Någon motsvarande bestämmelse gäller dock inte beträffande anställda i kommunal eller enskild tjänst. Det visar sig ofta, att de senare gruppernas traktamenten — trots att de ofta inte överstiger de statsanställdas ersättningar — till viss del blir föremål för beskattning. De lokala taxeringsnämnderna synes på detta område tillämpa mycket skiftande avdragsregler. Personer bosatta inom samma stad eller kommun, som tjänstgör på traktamente inom orter med samma dyrortsförhållanden och uppbär ett skäligt traktamente för detta, kan således få olika avdrag för samma traktamentsbelopp, om de råkar deklarerar i skilda taxeringsdistrikt. I andra fall kan uppenbart låga traktamenten — som väsentligt understiger de statliga — beskattas till viss del, trots att de icke täcker den fördyring av levnadsomkostnaderna som uppstår vid tjänstgöring på andra orter. Detta skapar helt naturligt missnöje och irritation bland berörda grupper och påfordrar mera enhetliga och bestämda regler till ledning för taxeringsnämndernas arbete.

Helt naturligt låter det sig icke göra att medgiva generell avdragsrätt — oavsett traktamentens storlek — för dessa grupper. Detta kunde leda till en otillbörlig skatteflykt, där man från arbetsgivarnas sida medgav dolda löneförmåner i form av onormalt höga traktamenten. Detta kan dock förhindras, om det i lagtexten klart säges ut, att traktamentsersättningar till anställda i kommunal och enskild tjänst är skattefria upp till det belopp som motsvaras av de statliga traktamentenas storlek. En sådan reform — som endast kräver en mindre omarbetning av nu gällande lagtext — skulle undanröja mycken irritation bland berörda grupper, samtidigt som arbetet för de lokala taxeringsnämnderna och prövningsnämnderna underlättades och förenklades.

I detta syfte och med stöd av ovan anförda motivering får vi därför föreslå,

att riksdagen måtte besluta sådan lagändring som förordas i motionen samt att vederbörande utskott måtte utforma erforderlig lagtext.

Stockholm den 19 januari 1955

Birger Nilsson,
Östersund

Sigfrid Jonsson

Helge Lindström